

PAULA STOIANOVICI

FRAȚII
DAVENPORT

Volumul 2
ADEVĂRUL ÎNTUNECAT

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOIANOVICI, PAULA

Frații Davenport / Paula Stoianovici. - Timișoara : Stylished, 2019-
4 vol.

ISBN 978-606-9017-40-1

Vol. 2 : Adevărul întunecat. - 2019. - ISBN 978-606-9092-00-2

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Myla

Începeam să mă urăsc, după două zile în care am stat doar în casă, fără dorință de a vedea pe cineva. M-am închis în sinea mea și am făcut ceea ce am simțit în acel moment că trebuie să fac. Să pun o barieră între mine și lume. Chiar și între mine și Roman.

Zeci de mesaje primite pe mobil, apeluri de nici măcar nu le mai știu numărul. Însă, nu voi am să mă vadă aşa. Goală, rece, cu masca de indiferență pe față, și slabă, căci aceasta a fost senzația în clipa în care mama mea a apărut pe neașteptate după doi ani de zile de absență. Nu voi am să o văd, pentru că, undeva într-un colț al minții, știam că va ajunge să distrugă tot ceea ce am acumulat în lunile de când m-am mutat în New York. N-am putut să stau pur și simplu și să o privesc în ochi, fapt pentru care am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi în acel moment. Să plec. Cât mai departe de ea și de Roman.

Îl chinuiesc de luni întregi, ascunzând adânc în interioarul meu toate secretele și demonii care îmi macină sufletul, dar asta nu pentru că mă simt incapabilă să scot toate acestea la lumină, ci pentru că încerc, într-un fel, să îl protejez. Îmi doresc să îl ocrotesc de mine însămi și să nu îi transform inima în bucățele aşa cum este a mea, cu toate știu prea bine că nici el nu este tocmai ferit de toate acestea, căci și el are propriile coșmaruri despre care preferă să nu discutăm. Însă, nu mă supăr, pentru că îl înțeleg mai bine decât oricine altcineva.

Simțul autoconservării se activase în mine în acea seară. Mă protejam cumva pe mine însămi de încă o durere, deși eram conștientă până în adâncul sufletului nu am cum să scap de ea. Știam că era inevitabil ca ea să revină, însă am amânat pe cât de mult am putut acea clipă. Nu am putut să spun nimic. Nu de față cu toți cei dragi mie și lui Roman. Eram și încă suntem expuși. Lumea tabloidelor ar fi explodat cu siguranță dacă aş fi spus ceva atunci. Cei prezenți în restaurant șușoteau, câteva telefoane erau atîntite asupra noastră, iar toate astea erau în mod sigur mult peste ceea ce puteam accepta.

Poate că plecarea nu a fost cea mai inspirată și minunată idee, dar riscurile erau prea mari. Nici tata, nici Roman nu au încercat să mă opreasă în vreun fel. Tata știa prea bine că nu are cum, iar Roman era și el uluit la fel ca mine. Nu putea înțelege totul, căci i-am oferit doar crâmpeie din poveste, iar frânturile pe care eu i le-am oferit nu au fost de a ajuns pentru a mă face să rămân pe loc și să iau o decizie, fie ea chiar și una mărunță.

În clipa în care mașina condusă de Mike a oprit, am ieșit ca un vârtej din ea, clătinându-mă pe picioare. Cu mare greutate am ajuns în intimitatea apartamentului meu și am făcut ceea ce evitasem de o bună bucată bună de vreme. Am luat prima sticlă de scotch care mi-a ieșit în cale, fără să mă gândesc la nimic, dorindu-mi doar să uit și să încerc totul în alcool.

După o jumătate de oră exact așa m-a găsit tata, duhnind a alcool, cu pantofii azvârliți pe podeaua livingului și pe mine răschirată pe unul dintre fotolii. Și zău dacă îmi pasă de faptul că rochia mi s-a ridicat și că am aerul unei târfe!

— Myla!

Știam prea bine tonul folosit de tata. Îmi ridică și ultimul fir de păr de pe mine și mă trezea în simțiri cu o viteză neomenească. Sticla pe care o țineam în mâna a făcut cunoștință cu peretele din spatele meu, spărgându-se în bucăți, fapt care a ridicat furia tatei la cote alarmante.

— De ce? De ce a revenit acum, tată? De ce după atâtă amar de vreme?

— Ți-ai fi dorit să nu se mai întoarcă niciodată?

Ei bine, la asta nu mă gândisem, dar putea dracului să nu fie de ziua mea, să nu mai pun încă o zi de naștere în seria celor eşuate!

— Nu.

Efectiv mă uram că a trebuit să recunosc asta.

— Bun, atunci vom rezolva asta în altă zi!

Abia în a treia, după revederea mamei am reușit să ies din camera mea. Nu aveam nevoie decât de mâncare și de liniște, cu cât mai multă, cu atât mai bine pentru psihicul meu zdruncinat din temelii. Cu toate astea, mi-am târât corpul afară din pat și încerc să mă mobilizez. Simt nevoia să mă îngrop în ceva, iar acel ceva cu siguranță nu va fi băutura, iar faptul că este o zi din mijlocul săptămânii mă motivează un pic mai tare să îmi mișc fundul afară din ascunzătoarea mea din ultimul timp și să repun pe picioare. Voi începe asta prin a arăta cât de bine pot în fața tatei, în primul rând, și apoi a lumii.

După un duș lung, ies din baie hotărâtă să îmi aleg o ținută veselă, care să mă învioreze puțin și să-mi ridice moralul. Înfășurată doar într-un prosop, deschid larg ușile șifonierului și le las așa, oprindu-mă brusc în momentul în care observ telefonul de pe măsuța de machiaj. Am pus o

barieră între mine și Roman zilele astea și nici nu vreau să mă gândesc la grijile pe care și le-o fi făcut din cauza mea. Telefoanele și mesajele pe care le-am ignorat sunt dovada clară că e îngrijorat. Nu stau să citesc mesajele de la el și îl sun, fără să-mi pese că este ora șase și jumătate dimineată.

— Micuțo!

La auzul alintului său, mi s-au și înmuiat picioarele.

— Bună!

— Te rog, doar spune-mi că ești bine! Că suntem bine. Of, iubirea mea!

— Evident că suntem bine, de asta nu trebuie să îți mai faci niciodată griji, iubitule!

— Vreau să te văd! Îmi spune asta cu o înflăcărare în glas, la fel ca atunci când îmi spune să-mi dau drumul.

— De asta am și sunat.

— La birou, la mine, la doisprezece și ceva? Îl trimit pe James după tine.

— Te iubesc, am zis dintr-o dată. Nebunește!

— Și eu, iubito! Ne vedem la doisprezece.

— Voi fi acolo!

Revin la șifonier și, după îndelungi căutări, mă decid la o pereche de pantaloni verzi spre oliv și la o bluză cu mânci trei sferturi, cu un model abstract imprimat pe ea, iar în picioare îmi pun o pereche de Louboutins nude. Nu e o ținută foarte veselă, dar măcar nu e negrul din cap până în picioare pe care l-aș fi preferat în acest moment. Cu tot cheful de care sunt în stare după toate stagnarea mea, cobor scările frumos sculptate ale apartamentului. Așa cum bănuiam, pe tata îl găsesc în bucătărie, citind ziarele și bându-și cafeaua. Mai că scapă cană din mâna la vederea mea!

— ’Neața, tati!

— O, ’neața, scumpă!

Merg la cafetieră și îmi torn o cană mare de cafea neagră, căci presimt că azi o să am nevoie de toată energia din lume.

— Haide, dă-i drumul! Îmi încurajează tatăl, căci observ prea bine că abia aşteaptă să îmi țină o morală pe care, cu siguranță nu îmi va fi ușor să o diger.

— Să știi că ai rănit-o enorm cu plecarea ta!

Izbucnesc în râs, care este atât de binevenit!

— Hai că asta e bună! Deci ea vine după doi ani să mă vadă, cu un tupeu demn de Oscar, și tot ea e cea rănită? De ce, mă rog? Nu eu am fost cea care a obligat-o să plece și, dacă e cineva rănit aici, aceea sunt eu tată, iar nu ea. Cât poți să fii de naiv, în ciuda vârstei pe care o ai!

— Știi, îmi spune tata cu o vinovătie imprimată pe față. Recunosc că am greșit luând legătura cu ea, dar m-am gândit că îți va prinde bine să o vezi. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că asta va fi reacția ta.

— Poate m-aș fi bucurat dacă totul s-ar fi petrecut într-un alt context, în alte împrejurări și nu cu oameni holbându-se la noi și prietenii care habar nu aveau cine este ea.

— Atunci, încearcă să te vezi cu ea, spune sec. Să vorbiți. Eu am făcut-o și chiar m-a rugat să nu îți zic nimic, că vrea ea să fie cea îți spune tot ceea ce are de spus. Însă, ca părinte, îți dau un sfat Myla: încearcă, căci nu se știe ce iese din asta!

— Am să văd, tată, însă, până atunci, am un job la care trebuie să mă duc. Și să mă văd cu Roman cât mai repede cu putință. E distrus că nu i-am răspuns la telefoane și nu știa nimic de mine.

— Da, știi, mi-a spus ieri, însă i-am zis să îți dea puțin răgaz să te calmezi.

— Mda, chiar și aşa, tot nu a încetat să mă sune.

— Păi, și ce te plângi? Nu asta ar trebui să fac un viitor soț? Ba chiar aş fi fost verde de furie, dacă nu ar fi avut bunul simț să te caute după ziua ta de naștere.

— Dacă zici tu, tati.

— Treci încoace, scumpo!

Își deschide larg brațele, îndemnându-mă să îl îmbrățișez, lucru pe care îl și fac, căci am nevoie de toată afecțiunea din lume.

— Nu știu dacă o s-o pot face prea curând! Rana încă e deschisă și sângerează, tată.

— Atunci o faci când simți tu că e timpul. Nimeni nu te presează, draga mea, dar încearcă să o înțelegi.

— Nu promit nimic, zic cuibărindu-mă mai bine în brațele călduroase ale tatei.

După micul dejun luat cu tata, la care am vorbit doar de lucruri lipsite de importanță, fără a mai aduce în discuție vreun subiect dureros, el a plecat la birou, iar eu tocmai ce am ajuns să pășesc în afara clădirii din Midtown East. În New York, încă este zăpadă pe unele străzi, primăvara intrându-și tot mai mult în drepturi, fapt care mă bucură nespus. Șoferul și bodyguardul meu, Mike, afișează unul dintre rarele sale zâmbete în clipa în care mă vede și, din instinct, arunc o privire către mica parcare, unde, ca de obicei, se află una dintre mașinile lui Roman. Cel puțin în dimineață asta am scăpat de paparazzi, căci nu îi zăresc pe nicăieri.

— Bună dimineață, Mike! Îmi salut eu șoferul, afișând un zâmbet forțat.

— Bună dimineață, domnișoară Pierce! Încotro?

Cel mai probabil, și el este uimit ca și tata.

— La New York Times, Mike, unde altundeva? Iar la prânz nu va fi nevoie să vîi după mine, ies să iau prânzul cu Roman, după care James mă va prelua.

— Chiar și aşa, eu am datoria de a nu va scăpa din ochi.

— Bun, atunci hai să mergem!

Bărbatul masiv îmi deschide portiera mașinii și intru. Așezată confortabil pe bancheta de piele a mașinii, gândul îmi zboară în mod inevitabil la mama. Știu că tata a avut doar intenții bune chemând-o, dar viața mea e și aşa destul de întoarsă pe dos, nu mai era nevoie de încă o problemă pe capul meu. Abia reușesc să fac față presunilor care atârnă pe umerii mei de când cu logodna cu Roman! Am impresia că trebuie să îmi gândesc de două ori vorbele și pașii pe care îi fac. Și, ca și când asta nu ar fi fost destul, nici măcar nu am reușit să-mi iau rămas-bun de la bunica, asta dacă nu a rămas în oraș, deși mă cam îndoiesc.

Manhattan-ul începe să prindă viață pe măsură ce mașina se îndreaptă spre colosul de oțel ce reprezintă clădirea în care muntesc. Evident, aş putea să nu o fac. Au existat câteva momente în care tata a bătut anumite apropouri subtile cum că nu este necesar să fac asta, însă să stau degeaba nu m-ar reprezenta deloc. Nu vreau să devin fata râ zgâiată, plină de bani, cu șoferi la scară și menajeră, cu toate că sunt astfel într-o oarecare măsură. Însă nu vreau să îmi rezum întreaga existență doar la asta. Îmi doresc să îi arăt lumii întregi că, în spatele fetei frumoase, posesoare a unui corp drăguț, există și un pic de minte, un creier care gândește destul de intens.

Printre clădirile înalte ale orașului care începe să forțească de mașini și taxiuri, soarele începe să își arate colții, transformând totul în jur într-o bijuterie arhitecturală, cum

nu cred că mai există încă un alt loc de pe fața planetei, iar eu încep să iubesc asta.

Locul asta mi-a scos în cale persoana care mi-a dat lumea peste cap, ce mă face zi de zi să înnebunesc de dor și să îl iubesc cu fiecare zi care trece tot mai mult. Roman Davenport, iubitul meu, devenit de curând logodnicul meu. Bărbatul ar fi trebuit, atunci când l-am cunoscut prima dată, să vină însoțit de un afiș mare lipit de el, pe care să scrie cu litere mari: „Atenție, pericol!”. Doar dacă mă gândesc la el încep să mă încing. E aproape bolnăvicioasă dorința mea pentru el, însă nu mă pot opri, oricât de mult mi-aș dori. Ceea ce nu poate nimenei contesta însă este iubirea care ne leagă. Este aproape dureroasă câteodată.

Îmi înfrânez gândurile care au început să îmi împânzească mintea, căci Mike ia ultima curbă dinainte de a ajunge spre strada unde se află clădirea New York Times. Chiar și la o oră aşa de matinală, străzile deja încep să vuiască de mașini. Dar acesta este New York-ul, cu părțile lui bune și rele. Mașina ajunge tot mai aproape și îl bat repede pe Mike pe umăr în clipa în care văd un loc gol pentru a putea parca. Șoferul meu parcheză cât de bine poate în condițiile date, ieșe din mașină și vine să îmi deschidă portiera.

— O zi plăcută, domnișoară! Îmi urează după ce ies.

— Ținem legătura! În cazul în care am nevoie de tine, te voi contacta, Mike.

— În regulă!

Cu plicul negru la subraț, strâng mai bine paltonul pe mine și o iau cu pași repezi către intrarea în clădire, moment în care o zăresc pe Jackie, șefa mea, vorbind cu băieții de la securitate. Îmi caut cartela de trecere și mă îndrept spre ea, bănuind că va urca și ea.

— Bună dimineață, Jackie!

— O, bună dimineață, Myla!

— Știu că am să te iau cam direct, dar îmi cer mii de scuze pentru întâmplarea de sămbătă și pentru că am lipsit ieri! Probabil te-a anunțat tata deja cu privire la motiv.

— Stai liniștită! De fapt, cel care m-a sunat a fost Roman, nu tatăl tău, deși să știi că bănuisem încă de sămbătă că nu am să te văd luni la muncă. Sper doar că ești bine! Nu știu cine era doamna respectivă, dar a reușit să te cam dea peste cap.

— Era mama!

Dacă tot e în oraș și poate în una dintre zilele astea voi încerca să mă văd cu ea, mai bine spune eu exact că vor apărea și poze cu noi amândouă.

— Ah! Nu știam.

— E o poveste ceva mai lungă, Jackie, aşa că nu îți bate prea mult capul cu ea. Urci?

Vreau să închid subiectul cu mama, pentru că deja mă epuizează și mai am multe de făcut astăzi.

— Da, așteaptă doar un moment, te rog!

Bărbatul în costum negru de la recepție îi înmânează un dosar și o luăm la pas spre lifturi, cu o nouă zi de muncă în față. Eu una sper să fie cât mai mult de lucru, ca să-mi distragă atenția și gândurile de la femeia care mi-a dat viață, ce se află acum în același oraș cu mine.

La ora douăsprezece, am trecut pe lângă recepție, fluturând o mână în fața lui Alice și mimând din buze Roman, căci ea este prinsă într-un apel telefonic. Trec de ușa de sticlă și îl văd pe seriosul James, bodyguard-ul lui Roman, care mă așteaptă lângă mașina Rolls Royce, cu o figură imposibil de citit.

— Domnișoară Pierce! Mă întâmpină el, deschizându-mi ușa din spate a mașinii.